

Коли б мене більше на світі було

Воронько Платон Микитович

1

Коли б мене більше на світі було
У часі,
У просторі,
В душі...
Щоб я — первосуть і ясне первотло...
Підняв би із променів куте стило
І «Мир»
Написав би на вічному русі.
Не Богові дав би те слово —
Матусі!
Коли б мене більше на світі було.

2

Вдихаю мороз,
Видихаю тепло —
Я світ зігриваю собою,
Радію і плачу над тою судьбою,
Яку йому світотворіння дало.
Коли б мене більше на світі було,
Довкола б усе круглорічно цвіло
І мирне крило,
Лебедине крило,
Неначе супутник, у небі пливло
З моєю, як сонце, любов'ю, —
Коли б мене більше на світі було.

3

Над книгою людства схиляю чоло,
Скресають, ламаючи далі і строки,
Герої свободи,
Прогресу пророки.
Творці надбджоліної вдачі, —
В їх роки
Метал говорив і каміння жило,
І відьма губила старе помело,
У хмарах «священне писання» гнило
Лиш мислі буяння широке.
Коли б мене більше на світі було,
Підняв би забуті народи,

їх кроки,
Добра їхніх душ глибоченні потоки, —
Коли б мене більше на світі було.

4

Над книгою людства схиляю чоло —
Скрізь попел пожеж, як замети.
Батий підпалив моє давнє село
І Київ розніс,
Мов його й не було.
І «подвиги» ті оспівали поети,
Несли свої оди на ханські бенкети
За м'ясо, кумис, за рубіни і скло.
Коли б мене більше на світі було...
На жаль, не зметеш пожариння прикмети,
Диханням у сніг не посієш тепло.

5

Княж-Київ тоді поростав кропивою,
Мур-камінь тужив за душею живою
І попелом плакав на тисячі гін.
І дзвін без'язикий,
Розколотий дзвін
На вітрі дзвенів у безлюдній пустелі,
Тримаючи сволок в проваленій стелі.
З княж-Києва того,
Слов'янка-билина.
Свій посох взяла молода Україна
І долю тривожну.
В вінку тої долі
Вінчалася з віком козацької волі —
Не дуже веселе весілля було.
Коли б мене більше...
Та все вже пройшло.

6

Про город Іван ви чували чи ні
Великий зело
І багатий зело.
Коли б мене більше на світі було
В той час,
Як посунулись морем вогні,
Я б виніс його
І возив на коні
Усі сім століть при дзвінкім стремені.
Тепер би поставив його на чоло
Моїй Україні в злата житяні —
Коли б мене більше на світі було.

7

Коли б мене більше на світі було,
Тоді на Карпатах,
Тоді з ковпаками,
Не толом...
Закрив би грудьми і руками
Ту прірву, із котрої пеклом несло.
Я сам задушив би
Своїми руками
Фашистське,
Гадюче,
Ядуче кубло,
Коли б мене більше на світі було.

8

Нековані коні в бушованім возі
Везуть по відчаї, по лютій знеможі,
По ранах, по голих містах України
Мене, партизана, — кавалок руїни.
Поліссям везуть — і зненацька міжгір'я —
Міжгір'я, забите снігами і пір'ям,
Як після погрому, жахного погрому.
Хтось каже:
«Це Київ, ми їдем додому».
Зі стін скособочених виснуть патрони
Без лампочок, наче старі мікрофони, —
У них я на всесвіт гукаю:
«Ал-ло!
Ви чуєте біль мій із пекла земного!»
Волаю — аж кров через гіпс на дорогу...
Не чують...
Коли б мене більше було!
О сестри мої!
Кожна — ружі стебло,
Яке заламали доріг камнепади,
Доріг у Царгради,
Доріг в Бухенвальди.
Коли б мене більше на світі було,
Я б шаблю стоверстну тоді наголо!.
Як меч правосуддя на вічнеє зло —
За вас, мої сестри,
За вас, мої лади,
За ваших дітей, що у вас не було.

10

Круті балачки та рідка баланда,
Позаду, обабіч могольська орда, —
Як ми відступали з вогнем під Москву

В розхлюпану толлом купіль снігову.
А як наступали —
Вже й кухоль вина,
І посмішка панночки десь із вікна,
І геть до Берліна стрілою шосе.
Чому ж мені згадка щоразу несе
Круті балачки, та рідку баланду,
І західну дику могольську орду?
Бо кров, нами вилита, — це не вода,
Бо знову на Рейні могольська орда,
Бруниться затоптаних свастик хамло.
Коли б мене більше на світі було,
Щоб голос мій вчули народи:
«Біда!
Бо знову на Рейні могольська орда».

11

Коли б мене більше на світі було
З моєю любов'ю до миру,
Я сів би сьогодні в гаряче сідло —
Мерщій у В'єтнамі, через гори Паміру,
У Африку чорну, в Америку сіру...
Зідрав би з війни її чортову шкіру —
Коли б мене більше на світі було.

12

Коли б мене більше на світі...
Та ні.
Таких три мільярди на світі.
Невже ж ми скорились тому сатані,
Що жити не може
Без війн, без різні?
Він вигадав луки, ножі крем'яні,
Пізніше —
Тротил і стволи нарізні,
Тепер термоядерні дав сатана.
І що з нами буде —
Вже й сам він не зна.

13

І все ж не загинуть верстат, чересло,
Натхнення Шевченка, Бояна,
Ні чудо-руки золоте ремесло,
Ні зодчого мисль полум'яна.
Коли б мене більше на світі було...
Та й так —
Маю віру титана.
Добро в наших душах сильніше за зло,

І світ —
Це с квітка,
Не рана.

14

Коли б мене більше на світі було —
Я б десь біля сонця поставив табло,
Де б вічно світилася дата одна:
Коли закінчилась
Остання війна.

15

На світі мене буде стільки, як є.
Не завтра при сонці засвітиться дата.
А тому Вітчизна мені подає
Коротку команду
На подвиг солдата —
І в подвигу тому
Спасіння моє.

16

Вдихаю мороз, видихаю тепло.
Несуть лебедине й орлине крило
Мій світ у майбутть —
Нелегка його путь.
Коли б мене більше на світі було!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/koly_b_mene_bilshe_na_sviti_bulo